A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített tizedik tanács)

2025. január 29.*

„A személyes adatok védelme – Az (EU) 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja – A fő felügyeleti hatóságot a vizsgálat hatókörének kiterjesztésére és kiegészítő döntéstervezet kidolgozására utasító kötelező erejű döntés – Az Európai Adatvédelmi Testület hatásköre”

A T-70/23., T-84/23. és T-111/23. sz. egyesített ügyekben,

a **Data Protection Commission** (székhelye: Dublin [Írország], képviselik: D. Young, A. Bateman, R. Minch, M. Delargy, K. Donnelly solicitors, B. Kennelly SC, D. Fennelly, E. Synnott és R. Costello barristers)

felperes

az **Európai Adatvédelmi Testület** (képviselik: I. Vereecken, C. Foglia és M. Gufflet, meghatalmazotti minőségben, segítőik: G. Ryelandt, E. de Lophem és P. Vernet ügyvédek)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács),

tagjai: O. Porchia elnök, M. Jaeger, L. Madise (előadó), P. Nihoul és S. Verschuur bírák,

hivatalvezető: M. Zwozdziak-Carbonne tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. április 16-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet[1][2]

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló kereseteivel a felperes Data Protection Commission – a személyes adatok védelméért felelős ír felügyeleti hatóság – az Európai Adatvédelmi Testület 2022. december 5-i 3/2022., 4/2022. és 5/2022. sz. kötelező erejű döntéseinek részleges megsemmisítését

* Az eljárás nyelve: angol.

[1] A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

[2] A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja. A kihagyott pontok tekintetében lásd: a Törvényszék…- ítélete, …/… (T-…, EU:…).

kéri, amelyek a felperesnek a Facebook közösségi hálózatra, az Instagram közösségi hálózatra, illetve a WhatsApp üzenetküldő szolgáltatásra vonatkozó döntéstervezeteiből eredő, az érintett felügyeleti hatóságok közötti jogvitákra vonatkoznak, amennyiben ezek a kötelező erejű döntések arra kötelezik a felperest, hogy folytasson le az ezen alkalmazások használatához kapcsolódó adatkezeléssel kapcsolatos újabb vizsgálatokat, és ennek alapján dolgozzon ki további döntéstervezeteket.

A tényállás és az eljárás

[omissis]

6 A többi érintett felügyeleti hatósággal folytatott levélváltást követően a felperes megállapította, hogy nem alakult ki konszenzus a döntéstervezeteivel szemben megfogalmazott kifogások tekintetében, és a 2016/679 rendeletben létrehozott egységességi mechanizmus keretében a rendelet 60. cikke (4) bekezdésének megfelelően az Európai Adatvédelmi Testülethez fordult.

7 A három ügy vizsgálatát követően az Európai Adatvédelmi Testület 2022. december 5-én a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogadta a 3/2022., 4/2022. és 5/2022. sz. kötelező erejű döntéseket. E három kötelező erejű döntésben az Európai Adatvédelmi Testület mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy a felperes döntéstervezeteivel szemben megfogalmazott kifogások többsége a 2016/679 rendelet 4. cikkének 24. pontja értelmében releváns és megalapozott, és állást foglalhat az általuk felvetett kérdésekben. E tekintetben az Európai Adatvédelmi Testület érdemben jóváhagyott néhány kifogást, amelyeket relevánsnak és indokoltnak ítélt.

[omissis]

A felek kérelmei

15 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a T-70/23. sz. ügyben semmisítse meg az Európai Adatvédelmi Testület 3/2022. sz. kötelező erejű döntése 198. és 487. pontjának második mondatát;

– a T-84/23. sz. ügyben semmisítse meg az Európai Adatvédelmi Testület 4/2022. sz. kötelező erejű döntése 203. és 454. pontjának második mondatát;

– a T-111/23. sz. ügyben semmisítse meg az Európai Adatvédelmi Testület 5/2022. sz. kötelező erejű döntésének 222. és 326.8. pontját;

– a három ügyben kötelezze az Európai Adatvédelmi Testületet a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

16 Az Európai Adatvédelmi Testület azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– másodlagosan, a megtámadott döntések megsemmisítését azok releváns részeire korlátozza;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

17 A felperes mindhárom ügyben egyetlen jogalapra hivatkozik, amely azon alapul, hogy az Európai Adatvédelmi Testület túllépte a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja által ráruházott hatáskört, amikor a szóban forgó kötelező erejű döntések mindegyikében arra kötelezte, hogy egyrészt folytasson új vizsgálatot a még nem vizsgált szempontok tekintetében, másrészt pedig, hogy ugyanezen rendelet 60. cikke (3) bekezdésének megfelelően ezen új vizsgálat eredményei alapján mutasson be kiegészítő döntéstervezetet.

[omissis]

Az Európai Adatvédelmi Testületnek a megtámadott rendelkezések elfogadására vonatkozó hatásköre hiányán alapuló egyetlen jogalapról

[omissis]

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy uniós jogi rendelkezés értelmezésénél főszabály szerint nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2018. november 29-i Mensing ítélet, C-264/17, EU:C:2018:968, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben a felperes egyes érvei olyan megfontolásokon vagy elveken is alapulnak, amelyek túlmutatnak magán a 2016/679 rendeleten. A Törvényszék tehát az Európai Adatvédelmi Testület 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti hatáskörének terjedelméről határoz, szükség szerint megvizsgálva először a felperesnek az e rendelet szó szerinti, rendszertani, teleologikus és történeti elemzése keretében előadott érveit, majd egy uniós szerv valamely hatáskörrel való felruházásának feltételein, a nemzeti szinten végzett bírósági felülvizsgálat jellemzőin és a személyes adatok védelméért felelős felügyeleti hatóságok függetlenségén alapuló érveket.

Az Európai Adatvédelmi Testületnek a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti hatásköre terjedelmére vonatkozó, az említett rendelet szó szerinti, rendszertani, teleologikus és történeti elemzése keretében előterjesztett érvekről

30 A felperes a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdése a) pontjának, 65. cikke (6) bekezdésének, valamint 4. cikke 24. pontjának szövegére hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy az Európai Adatvédelmi Testület nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy e rendelkezések közül az első alapján elfogadott kötelező erejű döntésben arra kötelezze a fő felügyeleti hatóságot, hogy terjessze ki a vizsgálatát, és nyújtson be új döntéstervezetet e kiegészítő vizsgálat következtetéseinek levonása érdekében. E tekintetben e rendelet (126) és (136) preambulumbekezdésére is hivatkozik.

31 A 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja így rendelkezik:

„Annak érdekében, hogy az egyes esetekben biztosított legyen e rendelet helyes és egységes alkalmazása, [az Európai Adatvédelmi Testület] kötelező erejű döntést fogad el […]: ha […] valamely

érintett felügyeleti hatóság releváns és megalapozott kifogást emelt a fő felügyeleti hatóság döntéstervezetével szemben, vagy ha a fő felügyeleti hatóság elutasított egy ilyen kifogást arra hivatkozva, hogy az nem releváns vagy nem megalapozott. A kötelező erejű döntésnek ki kell terjednie a releváns és megalapozott kifogásban szereplő összes kérdésre, különösen arra, hogy a rendelet sérült-e.”

32 A 2016/679 rendelet 4. cikkének 24. pontja a releváns és megalapozott kifogást a következőképpen határozza meg:

„[A] döntéstervezettel szemben benyújtott, azzal kapcsolatos kifogás, hogy ezt a rendeletet megsértették-e, illetve hogy az adatkezelőre vagy az adatfeldolgozóra vonatkozó tervezett intézkedés összhangban van-e a rendelettel; a kifogásban egyértelműen be kell mutatni a döntéstervezet által az érintettek alapvető jogaira és szabadságaira, valamint adott esetben a személyes adatok Unión belüli szabad áramlására jelentett kockázatok jelentőségét.”

33 A 2016/679 rendelet 65. cikkének (6) bekezdése többek között a következőket mondja ki:

„A fő felügyeleti hatóság vagy – az esettől függően – az a felügyeleti hatóság, amelyhez a panaszt benyújtották, az e cikk (1) bekezdésében említett döntés alapján indokolatlan késedelem nélkül, de legkésőbb egy hónappal azt követően, hogy [az Európai Adatvédelmi Testület] bejelentette döntését elfogadja jogerős döntését. […] Az érintett felügyeleti hatóságok jogerős döntését a 60. cikk (7), (8) és (9) bekezdésében foglaltaknak megfelelően kell elfogadni. A jogerős döntésben utalni kell az e cikk (1) bekezdésben említett döntésre, valamint közölni kell, hogy az (1) bekezdésében említett döntést a (5) bekezdéssel összhangban közzé fogják tenni a Testület honlapján. A jogerős döntéshez csatolni kell az e cikk (1) bekezdésében említett döntést.”

34 A felperes szerint a fenti 31–33. pontban hivatkozott három rendelkezés az Európai Adatvédelmi Testület által a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogadott kötelező erejű döntés hatályát a fő felügyeleti hatóság által az ügyben érintett többi felügyeleti hatósággal közölt döntéstervezetben elvégzett elemzések körére korlátozza. Az ilyen kötelező erejű döntés ugyanis csak egy releváns és megalapozott kifogásnak adhat helyt, amelynek a döntéstervezet tartalmára kell vonatkoznia, nem pedig arra, ami abban nem szerepel. A kötelező erejű döntés joghatása azokra a módosításokra korlátozódik, amelyeket az illetékes felügyeleti hatóságnak ugyanezen rendelet 65. cikkének (6) bekezdése szerint a döntéstervezetre vonatkozó jogerős döntésben a közléstől számított egy hónapon belül végre kell hajtania. Így a kötelező erejű döntés csak a 2016/679 rendeletnek a fő felügyeleti hatóság döntéstervezetében foglaltakhoz képest történő helyes értelmezésére vonatkozhat, és a szóban forgó rendelkezések semmilyen hatáskört nem biztosítanak az Európai Adatvédelmi Testület számára arra vonatkozóan, hogy utasításokat adjon e hatóságnak egy másik témával kapcsolatban, például annak érdekében, hogy vizsgálatot folytasson vagy új döntéstervezetet nyújtson be.

35 Ez az értelmezés azonban a fenti 31–33. pontban hivatkozott rendelkezések szövegére tekintettel megszorító. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a 2016/679 rendelet 4. cikkének 24. pontjában a „releváns és megalapozott kifogás” fogalmában szerepel az „azzal kapcsolatos kifogás, hogy ezt a rendeletet megsértették-e; a kifogásban egyértelműen be kell mutatni a döntéstervezet által az érintettek alapvető jogaira és szabadságaira […] jelentett kockázatok jelentőségét”. Márpedig, bár a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja előírja, hogy az e címen elfogadott kötelező erejű döntésnek „ki kell terjednie a releváns és megalapozott kifogásban szereplő összes kérdésre”, semmi nem tiltja, hogy az ilyen kifogás arra vonatkozzon, hogy a fő felügyeleti hatóság e döntéstervezete nem vagy nem kielégítő módon elemzi az ügy valamely olyan aspektusát, amely megakadályozza annak megállapítását, hogy e tekintetben megsértették-e az említett rendeletet,

vagy sem. A „döntéstervezettel szemben benyújtott […] kifogás” kifejezés a felperes állításával ellentétben nem korlátozódik a döntéstervezetben szereplő megfontolásokkal szembeni kifogásokra. Következésképpen, mivel az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntésének minden olyan kérdésre ki kell terjednie, amely a releváns és megalapozott kifogások tárgyát képezi, semmi nem tiltja, hogy amennyiben az Európai Adatvédelmi Testület jóváhagyja az ilyen jellegű hiányosságra vagy elégtelenségre vonatkozó releváns és megalapozott kifogást, e döntésben a fő felügyeleti hatóságot felszólítsa az elemzés hiányának orvoslására, és amennyiben ez az Európai Adatvédelmi Testület birtokában lévő ügyirat fényében szükségesnek tűnik, az eddig lefolytatott vizsgálat e célból történő elmélyítésére vagy kiterjesztésére. Ha ugyanis úgy tűnik, hogy az ügyirat elégtelen a szükséges elemzés teljes körű elvégzéséhez, ennek ahhoz kell vezetnie, hogy az Európai Adatvédelmi Testületnek elő kell tudnia írni a fő felügyeleti hatóság számára, hogy a vizsgálatot egészítse ki.

36 Azt is meg kell állapítani, hogy a fenti 31–33. pontban hivatkozott három rendelkezés együttesen vizsgált szövege nem korlátozza a kötelező erejű döntés hatályát kizárólag azokra az azonnali módosításokra, amelyeket a fő felügyeleti hatóság által a 2016/679 rendelet 65. cikkének (6) bekezdésében meghatározott feltételek szerinti jogerős döntés elfogadása céljából benyújtott döntéstervezeten kell végrehajtani, azaz kizárólag azokra a módosításokra, amelyek a döntéstervezet tartalmát érintik, és nem azokra, amelyek abban nem szerepelnek. E tekintetben a felperes állításával ellentétben ez utóbbi rendelkezés csak a jogerős döntés elfogadása módjának pontosítására irányul abban az esetben, ha e döntés eleve követheti az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntését, különösen akkor, ha nincs szükség újbóli vizsgálatra, illetve az ügy egyes szempontjainak szélesebb körű vagy mélyrehatóbb elemzésére. Az nem minősül a kötelező erejű döntés lehetséges tartalmára vonatkozó rendelkezésnek, amelyet az a jogalap határoz meg, amely alapján e döntést elfogadták, a jelen esetben a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja, amelyet magát e rendelet 4. cikkének 24. pontjával összefüggésben kell értelmezni, ami a „releváns és megalapozott kifogás” fogalmának meghatározását illeti. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 2016/679 rendelet 65. cikkének (1) bekezdése az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntéseinek különböző típusait írja elő, amelyek nem feltétlenül foglalják magukban a felügyeleti hatóság jogerős döntésének azokat követő és azonnali elfogadását.

[omissis]

38 A fenti 31–33. pontban hivatkozott három rendelkezésnek a fenti 35. és 36. pontban szereplő szó szerinti elemzését – a felperes állításával ellentétben – nem cáfolja meg a 2016/679 rendelet (126) és (136) preambulumbekezdésének szövege. E preambulumbekezdések közül az elsőben ugyanis annak kimondásával, hogy „[a] fő felügyeleti hatóság és az érintett felügyeleti hatóságok együttesen állapodnak meg a döntésről”, a jogalkotó semmiképpen sem vonja ki a fő felügyeleti hatóságtól eltérő érintett felügyeleti hatóságok értékelése alól azt a kérdést, hogy az ilyen döntésnek egy adott esetben milyen elemzési körre kell kiterjednie; ellenkezőleg, mivel „a döntés” nemcsak az abban foglalt értékelésekben, hanem az általa lefedett szempontok körében is konkretizálódik. Következésképpen, ha az érintett felügyeleti hatóságok között nincs egyetértés e kérdésben, és ezzel kapcsolatban az Európai Adatvédelmi Testülethez fordulnak, e preambulumbekezdés szövege nem zárja ki, hogy az Európai Adatvédelmi Testület az elemzés és szükség esetén a vizsgálat kiszélesítését írhassa elő. Hasonlóképpen, a 2016/679 rendelet (136) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[…] jogilag kötelező erejű döntéseket hoz olyan egyértelműen meghatározott esetekben, amelyekben a felügyeleti hatóságok – különösen az együttműködési mechanizmusban a fő felügyeleti hatóság és az érintett felügyeleti hatóság – álláspontjai ellentétesek az adott ügy érdemét, különösen azt illetően, hogy e rendeletet

megsértették-e”. A felperes állításával ellentétben a vizsgálat hatóköre nem eljárási, hanem az ügy érdemére vonatkozik, mivel meghatározza, hogy mit kell megvizsgálni annak értékeléséhez, hogy a szóban forgó adatkezelés vagy adatkezelések megfelelnek-e a 2016/679 rendeletnek.

39 E tekintetben már most elutasítható a felperes egy másik érve, amely szerint a „releváns és megalapozott kifogás” fogalmának a fenti 35. pontban elfogadott értelmezése lehetővé teszi az Európai Adatvédelmi Testület számára, hogy utasításokat intézzen a fő felügyeleti hatósághoz e hatóság valamennyi hatáskörét érintően, kizárólag azzal a feltétellel, hogy egy érintett felügyeleti hatóság által felvetett kérdés az így elfogadott értelemben vett releváns és megalapozott kifogásnak minősül. Amint azt a 2016/679 rendelet 4. cikkének 24. pontja kimondja, a fő felügyeleti hatóság döntéstervezetével szembeni releváns és megalapozott kifogás csak olyan szempontra vonatkozhat, amely ahhoz kapcsolódik, hogy e rendeletet betartják-e, vagy hogy az adatkezelővel vagy az adatfeldolgozóval szemben tervezett korrekciós intézkedések maguk is megfelelnek-e a rendeletnek. Az ilyen kifogás tehát kizárólag az ügy érdemére és a fő felügyeleti hatóságnak többek között az ugyanezen rendelet 58. cikkének (2) bekezdésében előírt, az ügy érdemére is vonatkozó jogerős döntéshozatali hatáskörére vonatkozhat. Következésképpen az ilyen kifogás nem vonatkozhat magának a vizsgálatnak a lefolytatására (szemben a vizsgálat terjedelmével), amely a felügyeleti hatóságoknak a 2016/679 rendelet 58. cikkének (1) bekezdésében említett vizsgálati hatáskörén alapul.

40 A 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdése a) pontjának szó szerinti elemzése, amely ugyanezen rendelet 4. cikke 24. pontjának, 65. cikke (6) bekezdésének, valamint (126) és (136) preambulumbekezdésének szövegét figyelembe véve történik, tehát az Európai Adatvédelmi Testület olyan rendelkezések elfogadására vonatkozó hatáskörének irányába mutat, mint a megtámadott rendelkezések, amelyek arra utasítják a felperest, hogy a szóban forgó ügyiratok bizonyos vonatkozásait illetően folytasson új vizsgálatot, majd e tekintetben fogadjon el új döntéstervezeteket. Meg kell vizsgálni, hogy a felperes által a 2016/679 rendelet rendszertani és teleologikus értelmezése keretében előadott érvek alkalmasak-e arra, hogy ellentmondjanak ezen első elemzés eredményeinek.

[omissis]

43 E tekintetben, ellentétben azzal, amit a felperes állít, a 2016/679 rendelet 60. cikkében leírt, az ügyben érintett felügyeleti hatóságok közötti együttműködési eljárás, amely magában foglalhatja az Európai Adatvédelmi Testület által biztosított egységességi mechanizmusnak a (4) bekezdésben előírt megindítását, nem egy „egyirányú” eljárás, amelyben a szakaszok mindig az azokat előíró rendelkezések sorrendjében követik egymást, anélkül hogy lehetőség lenne visszatérni az előző szakaszhoz, vagy ideiglenesen ugyanabban a szakaszban maradni. Így például a felperes által hivatkozott, az (5) bekezdésben előírt azon helyzetből kiindulva, amelyben a fő felügyeleti hatóság maga kívánta követni a (3) bekezdés alapján benyújtott döntéstervezetével szemben a többi érintett felügyeleti hatóság által megfogalmazott kifogásokat, és amelyben e hatóságoknak felülvizsgált döntéstervezetet nyújtott be, az eljárás többféleképpen is alakulhat. Amennyiben e hatóságok nem emelnek kifogást a felülvizsgált tervezettel szemben, a jogerős döntést vagy döntéseket közvetlenül ezt követően, a (6)–(9) bekezdéssel összhangban fogadják el. Ellenkező esetben, azaz ha a felülvizsgált tervezettel szemben kifogások merülnek fel, amennyiben a fő felügyeleti hatóság részben vagy egészben elfogadja azokat, az (5) bekezdésben előírt szakasz megismétlődik, azzal, hogy a fő felügyeleti hatóságnak új felülvizsgált tervezetet kell benyújtania az általa elfogadott kifogások figyelembevételével. Ha a fő felügyeleti hatóság részben vagy egészben

elutasítja a felülvizsgált tervezettel szembeni kifogásokat, el kell indítania a (4) bekezdéssel összhangban az egységességi mechanizmust, azáltal, hogy a legteljesebb felülvizsgált döntéstervezet alapján az Európai Adatvédelmi Testülethez fordul.

44 Az Európai Adatvédelmi Testület az ellenkérelmében egy másik példával illusztrálja, hogy az adott ügyben érintett felügyeleti hatóságok közötti, a 2016/679 rendelet 60. cikkében előírt együttműködési eljárás nem szükségszerűen „egyirányú”. A többi érintett felügyeleti hatóság által az e cikk (3) bekezdése alapján benyújtott döntéstervezetével szembeni kifogásait követően a fő felügyeleti hatóság maga is úgy ítélheti meg, hogy ahelyett, hogy eleve egy felülvizsgált döntéstervezetet terjesztene elő vagy elindítaná az egységességi mechanizmust, helyénvaló visszalépni és elmélyíteni a vizsgálatot, mielőtt az ugyanezen (3) bekezdés alapján újból benyújt egy döntéstervezetet. Az Európai Adatvédelmi Testület megjegyzi, hogy a francia felügyeleti hatóság így járt el egy ügyben.

45 Hasonlóképpen, abban az esetben, ha az Európai Adatvédelmi Testület ugyanezen cikk (4) bekezdése alapján beavatkozik, és kötelező erejű döntést hoz, több forgatókönyv is lehetséges. Ha a fő felügyeleti hatóság döntéstervezete az ügy valamennyi releváns vonatkozásával megfelelően foglalkozott, a fő felügyeleti hatóság vagy adott esetben az a felügyeleti hatóság, amelyhez a panaszt benyújtották, ugyanezen cikk (6)–(9) bekezdése alapján az ügyet lezáró jogerős döntést vagy döntéseket fogadhat el, figyelembe véve különösen az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntését. Ha ezzel szemben az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntése – az ilyen értelmű kifogásokat követően – úgy ítéli meg, hogy a fő felügyeleti hatóság döntéstervezete nem vagy nem kellően foglalkozik az ügy valamennyi releváns aspektusával, és adott esetben ezért a vizsgálat újbóli megindítása szükséges, a fő felügyeleti hatóság vagy az a felügyeleti hatóság, amelyhez a panaszt benyújtották, a fent említett rendelkezéseknek megfelelően elfogadhat egy vagy több részleges jogerős döntés, azonban a fő felügyeleti hatóságnak egyidejűleg ki kell egészítenie elemzését, adott esetben újabb vizsgálat lefolytatását követően, annak érdekében, hogy ugyanezen cikk (3) bekezdésének megfelelően kiegészítő döntéstervezetet nyújtson be a többi érintett felügyeleti hatóságnak.

46 A felperes a rendszertani értelmezés alapján egy második érvet hoz fel, amely szerint a 2016/679 rendelet (141) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 57. cikke (1) bekezdésének f) pontja, amely kimondja, hogy a felügyeleti hatóság kezeli a panaszokat, és a panasz tárgyát a szükséges mértékben kivizsgálja, bizonyítja, hogy a panaszt követően lefolytatandó vizsgálat hatókörének értékelése a nemzeti felügyeleti hatóságok feladata, és kizárólag nemzeti bírósági felülvizsgálat tárgyát képezi.

47 A 2016/679 rendelet (141) preambulumbekezdése kimondja:

„Minden érintett jogosult arra, hogy panaszt tegyen egy – különösen a szokásos tartózkodási helye szerinti tagállambeli – felügyeleti hatóságnál, és […] hatékony bírósági jogorvoslattal éljen, ha az úgy ítéli meg, hogy az e rendelet alapján elfogadott rendelkezések értelmében őt megillető jogokat megsértették, vagy ha a felügyeleti hatóság nem jár el valamely panasza alapján, illetve részben vagy egészben elutasítja vagy megalapozatlannak tekinti a panaszát, vagy nem jár el olyan esetben, amikor fellépése az érintett jogainak védelmében szükséges lenne. A panasz benyújtását követően – a konkrét esethez szükséges mértékben – vizsgálatot kell lefolytatni, amely bírósági felülvizsgálat tárgyát képezheti. […]”

48 A 2016/679 rendelet 57. cikke (1) bekezdésének f) pontja és a felperes által hivatkozott megfontolások azonban nem vezetnek ahhoz, hogy a vizsgálat hatálya megfelelő jellegének kérdését kivonják az érintett felügyeleti hatóságok közötti együttműködési mechanizmus és az Európai Adatvédelmi Testület általi egységességi mechanizmus alól.

49 A 2016/679 rendelet 57. cikke ugyanis, amely a felügyeleti hatóságok valamennyi feladatára vonatkozik, az (1) bekezdésének a) pontjában első feladatként az említett rendelet alkalmazásának nyomon követését és kikényszerítését írja elő. Így, ellentétben azzal, amit a felperes a tárgyaláson lényegében előadott, azon feltételek elemzését, amelyek mellett a személyes adatok kezelésére sor kerül, és annak az e rendelettel való megfelelését nem szabad arra korlátozni, amit a panaszos fél a panaszában kiemel.

50 Mindenekelőtt a 2016/679 rendelet 57. cikke (1) bekezdésének a) és f) pontjában előírt feladatok teljes körű ellátása, az annak való megfelelés kikényszerítése és a panaszok szükséges mértékű kezelése magában foglalja az ügy megfelelő elemzési hatókörének meghatározását, tekintettel az annak alapjául szolgáló panaszra, valamint az azt esetlegesen kiegészítő egyéb elemekre. Ezen elemzésnek – mivel a személyes adatok szóban forgó kezelése határokon átnyúló jellegű – az e rendelet 60. cikkében előírt együttműködési eljárás tárgyát képező döntések elfogadásához kell vezetnie. Ezen eljárás keretében ahhoz, hogy valamely kérdés az Európai Adatvédelmi Testület által az említett rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogadott kötelező erejű döntés tárgyát képezhesse, a feltétel az, hogy az ugyanezen rendelet 4. cikkének 24. pontjában meghatározott releváns és megalapozott kifogás alapjául szolgáljon. Márpedig a releváns és megalapozott kifogás – a meghatározása szerint – olyan szempontokra vonatkozik, amelyek elemzése a fent említett két feladat körébe tartozik. Ezért az a tény, hogy egy releváns és megalapozott kifogás az elemzés hatókörét és adott esetben a vizsgálat hatókörét érinti, és hogy az Európai Adatvédelmi Testület ez alapján jár el, egyáltalán nem veszélyezteti ezeket a feladatokat. Egyébiránt az a tény, hogy a felügyeleti hatóságok panaszt követő közbenső döntései a nemzeti bíróságok előtt megtámadhatók, nem akadálya annak, hogy a fő felügyeleti hatóság döntéstervezete a maga részéről – a 2016/679 rendeletben létrehozott egységességi mechanizmus tárgyi korlátain belül – az Európai Adatvédelmi Testület felülvizsgálatának tárgyát képezze.

51 A felperes által a rendszertani értelmezés keretében előadott érvek tehát nem teszik lehetővé annak alátámasztását, hogy az Európai Adatvédelmi Testületnek nem volt hatásköre a megtámadott rendelkezések elfogadására.

52 Éppen ellenkezőleg, a 2016/679 rendeletben foglalt, egy adott ügyben érintett felügyeleti hatóságok közötti együttműködési kötelezettség általános szövegkörnyezete megerősíti az Európai Adatvédelmi Testület e tekintetben fennálló hatáskörét. Az említett rendelet 60. cikkének (1) bekezdése ugyanis többek között úgy rendelkezik, hogy „[a] fő felügyeleti hatóság e cikknek megfelelően, konszenzusra törekedve együttműködik a többi érintett felügyeleti hatósággal”. Ugyanezen rendelet 60. cikkének (3) bekezdése pontosítja, hogy „[a] fő felügyeleti hatóság késedelem nélkül közli a többi érintett felügyeleti hatósággal az üggyel kapcsolatos releváns információkat”, és „[a] döntés tervezetét haladéktalanul benyújtja […] hogy azok véleményezhessék, és véleményüket kellően figyelembe veszi”.

53 Ebből következik, hogy az érintett felügyeleti hatóságok közötti együttműködés többek között az ügy egészének elemzéséhez és a döntés előkészítéséhez kapcsolódik, és hogy a fő felügyeleti hatóságnak e tekintetben meg kell kérnie a többi érintett felügyeleti hatóság hozzájárulását. A fent említett rendelkezésekben semmi nem teszi lehetővé, hogy az elvégzendő elemzés terjedelmének kérdését, vagy adott esetben az elvégzendő előzetes vizsgálat terjedelmének

kérdését kizárják ezen együttműködési kötelezettségből. A 2021. június 15-i Facebook Ireland és társai ítéletben (C-645/19, EU:C:2021:483, 63. és 64. pont) a Bíróság emlékeztetett az adott ügyben érintett felügyeleti hatóságok közötti párbeszéd, valamint lojális és hatékony együttműködés elengedhetetlen jellegére.

54 A fenti 41–53. pontból következik, hogy a 2016/679 rendelet rendelkezéseiből eredő szövegkörnyezet vizsgálata megerősíti a korábban elvégzett szó szerinti elemzést.

55 Teleologikus értelmezés alapján a felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy az Európai Adatvédelmi Testület arra vonatkozó hatáskörének elismerése, hogy a fő felügyeleti hatóságot arra kötelezze, hogy kiegészítő döntéstervezetet dolgozzon ki, és e célból előzetesen kiterjessze vizsgálatának körét, összeegyeztethetetlen a jogalkotó által a 2016/679 rendelet elfogadásakor elérni kívánt „egyablakos ügyintézési” mechanizmus céljaival. Az érintettek számára egységes felügyeleti hatóság létrehozásának célja többek között a felesleges költségek és túlzott kényelmetlenségek elkerülése volt, amint azt e rendelet (129) preambulumbekezdése jelzi. A vizsgálatnak a felügyeleti hatóságok közötti egyszerű nézeteltérés miatti újbóli megindítása ellentétes lenne ezzel a céllal, mivel arra kötelezné a panaszosokat és az érintett vállalkozásokat, hogy a vizsgálat újbóli megindításakor költségekkel és kellemetlenségekkel szembesüljenek, miközben e szakasznak le kellett volna zárulnia.

56 Anélkül azonban, hogy határozni kellene a jogalkotó szándékáról, elegendő megállapítani, hogy az egyablakos ügyintézési rendszer megfelel az eljárási jellegű egyszerűsítésre irányuló célkitűzésnek, amely nem élvezhet elsőbbséget a 2016/679 rendeletnek a természetes személyek személyes adataik védelméhez való alapvető jogának tiszteletben tartására irányuló alapvető célkitűzésével szemben. Az említett rendelet (1) preambulumbekezdése e tekintetben emlékeztet arra, hogy az Alapjogi Charta 8. cikkének (1) bekezdése és az EUMSZ 16. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy mindenkinek joga van a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez. A vizsgálat – az Európai Adatvédelmi Testület keretében a felügyeleti hatóságok legalább fele által szükségszerűen kért – bővítésének – a felperes állításával ellentétben – nem az a célja, hogy megnehezítse a panaszt benyújtó személy vagy a panasszal érintett adatkezelő feladatát, hanem a vonatkozó jogaik védelmére irányuló intézkedésnek minősül. Végeredményben a fő felügyeleti hatóság olyan vizsgálata és elemzése, amely eleve lefedi a szóban forgó ügyre vonatkozó teljes végleges döntés meghozatalához szükséges valamennyi szempontot, lehetővé teszi a felperes által említett hátrányok elkerülését.

57 El kell utasítani a felperes azon érvét is, amely szerint a vizsgálat újbóli megindítása késlelteti a már elemzett és eldöntött szempontok végleges rendezését.

58 Amint ugyanis azt egyébként a jelen ügyben a felperes tette, ilyen helyzetben az illetékes hatóságnak ezzel szemben jogerős döntést kell hoznia az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntését követően elemzett és eldöntött érdemi kérdésekről a 2016/679 rendelet 65. cikkének (6) bekezdésében előírt határidőn belül. Ez nem akadályozza meg abban, hogy kiegészítő vizsgálatot folytasson le, és elemezze az ügy még meg nem vizsgált szempontjait.

59 A felperes előadja továbbá, hogy az, hogy az Európai Adatvédelmi Testület nem avatkozik be az adott ügy által felvetendő elemzés hatókörének meghatározásába, amely előzetes vagy eljárási kérdésnek minősül, nem akadályozza meg a felügyeleti hatóságok közötti együttműködési mechanizmus működését.

60 Az együttműködési mechanizmust azonban korlátozza, ha az érintett felügyeleti hatóságok nem jutnak konszenzusra. Ebben a helyzetben, amelyről a 2016/679 rendelet 60. cikkének (4) bekezdése kifejezetten rendelkezik, a fő felügyeleti hatóságnak kell a nem konszenzusos kérdést az egységességi mechanizmus hatálya alá vonnia, amely az Európai Adatvédelmi Testület kötelező erejű döntését eredményezi, amint arra e rendelkezés utal.

61 A felperes végül azzal érvel, hogy a konszenzus ilyen hiánya a nemzeti bírósági felülvizsgálat igénybevételével orvosolható. Emlékeztet arra, hogy a 2016/679 rendelet 58. cikkének (4) bekezdése és (141) preambulumbekezdése kimondja, hogy a vizsgálat hatékony bírósági jogorvoslat tárgyát képezi.

62 Kétségtelen, hogy ha az Európai Adatvédelmi Testület nem tudná megoldani a fő felügyeleti hatóság által végzett elemzés hatókörével kapcsolatos problémát, a nemzeti bíróság e tekintetben beavatkozhatna. Mindazonáltal a 2016/679 rendelet előírja, hogy az említett rendelet 4. cikkének 24. pontja értelmében vett érintett felügyeleti hatóság releváns és megalapozott kifogása keretében felmerült problémákat a felügyeleti hatóságok közötti együttműködési és adott esetben egységességi mechanizmusok keretében kell megoldani. Márpedig, amint az fentebb elemzésre került, az elemzés és adott esetben a fő felügyeleti hatóság által végzett vizsgálat hatókörével kapcsolatos probléma a fent említett értelemben releváns és megalapozott kifogást vethet fel. Következésképpen az ilyen jellegű problémával kapcsolatban a nemzeti bírósághoz fordulás lehetősége, amely egyébként nem feltétlenül lenne könnyű a fő felügyeleti hatóság államától eltérő államban lakóhellyel rendelkező panaszos számára, nem jelentheti azt, hogy az érintett felügyeleti hatóságok között a releváns és megalapozott kifogások tárgyát képező kérdésekkel kapcsolatban továbbra is fennálló nézeteltérések nem oldódhatnak meg az Európai Adatvédelmi Testületen belül.

63 A fenti 55–62. pontból következik, hogy a 2016/679 rendelet céljainak vizsgálata megerősíti a korábban elvégzett szó szerinti elemzést.

[omissis]

Egy uniós szerv valamely hatáskörrel való felruházásának feltételeire, a nemzeti szinten végzett bírósági felülvizsgálat jellemzőire és a személyes adatok védelméért felelős felügyelő hatóságok függetlenségére alapított érvekről

65 Először is a felperes lényegében úgy véli, hogy egy uniós szerv valamely hatáskörrel való felruházását szabályozó elvek nem teszik lehetővé a 2016/679 rendeletnek a korábbi elemzések által kialakított módon történő értelmezését, vagyis azon értelmezést, amely szerint az az Európai Adatvédelmi Testületre ruházza a vitatott hatáskört.

66 A felperes az EUSZ 5. cikkre hivatkozik annak felidézése érdekében, hogy az Unió kizárólag a ráruházott hatáskörök határain belül járhat el. Ez az elv alkalmazandó az Unió intézményeire és szerveire, például az Európai Adatvédelmi Testületre. Ez utóbbira egyébként az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletből (9/56, EU:C:1958:7) eredő, az uniós szervekre alkalmazandó „Meroni-elv” vonatkozik, amint azt a Bíróság az Európai Értékpapírpiaci Hatóság (ESMA) kapcsán a 2014. január 22-i Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ítéletben (C-270/12, EU:C:2014:18, 53. és 54. pont) megállapította. Ez az elv megköveteli, hogy az uniós szervek hatásköreit pontosan körülhatárolják, és azok az érintett szerv számára meghatározott célokra tekintettel bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhessék. Közelebbről, a fent említett második ítélet 45. pontjában megállapítást nyert, hogy az ESMA-nak az ezen ügyben vitatott hatáskörét,

amelyet végül a Bíróság is megerősített, különböző kritériumok és feltételek határolják körül, amelyek behatárolják e hatóság tevékenységi körét. Az Európai Bankhatóságra (EBH) vonatkozó, 2021. július 15-i FBF ítéletben (C-911/19, EU:C:2021:599, 67. és 75. pont) a Bíróság tisztázta, hogy a jogalkotónak kifejezetten rendelkeznie kell valamely uniós szerv hatásköréről, és hogy e hatáskör bírósági felülvizsgálatának alaposnak kell lennie.

67 Az ítélkezési gyakorlatban alkalmazott ezen elvek ugyanis a 2016/679 rendelet 68. cikkével uniós szervként létrehozott Európai Adatvédelmi Testületre vonatkoznak.

68 Először is meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ítéletben korábban elfogadott értelmezés lehetővé teszi-e annak megállapítását, hogy az Európai Adatvédelmi Testület hatáskörének gyakorlását, amikor arra kötelezi a fő felügyeleti hatóságot, hogy terjessze ki elemzését és adott esetben vizsgálatát, „olyan különböző kritériumok és feltételek határozzák meg, amelyek behatárolják [a] cselekvési körét”, amint azt a Bíróság az ESMA hatáskörét illetően, amelyet a 2014. január 22-i Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ítélet (C-270/12, EU:C:2014:18) alapjául szolgáló ügyben vitattak, megállapította.

69 E tekintetben, amint az a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének az említett rendelet 4. cikkének 24. pontjával összefüggésben értelmezett a) pontjából következik, a fő felügyeleti hatóságot az elemzésének és adott esetben vizsgálatának kiterjesztésére való felszólításra vonatkozó hatáskör csak azt követően gyakorolható, hogy az érintett felügyeleti hatóság releváns és megalapozott kifogást emelt a fő felügyeleti hatóság adott ügyre vonatkozó döntéstervezetével szemben, azon kérdés elemzésének hiányával kapcsolatban, hogy „a [2016/679] rendeletet megsértették-e, illetve hogy az adatkezelőre vagy az adatfeldolgozóra vonatkozó tervezett intézkedés összhangban van-e [e] rendelettel”, és amely kifogásban „egyértelműen be kell mutatni a döntéstervezet által az érintettek alapvető jogaira és szabadságaira, valamint adott esetben a személyes adatok Unión belüli szabad áramlására jelentett kockázatok jelentőségét”.

70 Ezenkívül a 2016/679 rendelet 65. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében a fent említett hatáskör gyakorlása azt feltételezi, hogy az Európai Adatvédelmi Testületen belül a tagok kétharmados többsége, vagy bizonyos körülmények között legalább fele, köztük – szavazategyenlőség esetén – az elnök, lényegében jóváhagyta ezt a releváns és megalapozott kifogást, valamint az azt követő intézkedéseket. Ezért a felügyeleti hatóságok jelentős hányadának meg kell erősítenie a szóban forgó ügy valamely fontos szempontja elemzésének hiányát vagy elégtelenségét, és meg kell egyeznie abban, hogy a fő felügyeleti hatóságnak milyen intézkedéseket kell tennie annak orvoslása érdekében. E tekintetben figyelembe kell venni, hogy maga az Európai Adatvédelmi Testület is jelentős számú, e területre szakosodott független hatóságból áll, következésképpen pedig azt, hogy e hatóságok többségi egybehangzó véleménye garantálja e jogkör gyakorlását. Egyébiránt, bár a „releváns és megalapozott kifogás” fenti 69. pontban felidézett fogalma kétségtelenül hagy mérlegelési mozgásteret, különösen annak meghatározását illetően, hogy az érintett adatkezelő vagy adatfeldolgozó megsértette-e a 2016/679 rendeletet, vagy hogy ennek tisztázása érdekében ezt a szempontot meg kell-e vizsgálni, e kérdések mindegyike ugyanakkor az e rendeletben szereplő konkrét jogi szabályokra utal, ami nem teszi lehetővé a „széles mérlegelési jogkör” gyakorlását.

71 Összefoglalva, ami az Európai Adatvédelmi Testület hatáskörének a felperes által vitatott korlátozását illeti, meg kell tehát állapítani egyrészt, hogy e hatáskör gyakorlására csak abban az esetben kerül sor, ha a fő felügyeleti hatóság által az ügy kezelése során végzett elemzés egyértelműen azonosított elégtelensége áll fenn, ami jelentős következményekkel járhat – amint az a releváns és megalapozott kifogásnak a 2016/679 rendelet 4. cikkének 24. pontjában szereplő

meghatározásából következik –, másrészt pedig, hogy e hatáskör az Európai Adatvédelmi Testületet alkotó felügyeleti hatóságok együttes értékeléséből ered, amelyek a fenti 70. pontban hangsúlyozott feltételek mellett működnek közre.

72 Ami azt a kérdést illeti, hogy a szóban forgó hatáskört a jogalkotó „kifejezetten” írja-e elő, hangsúlyozni kell, hogy a „kifejezetten” határozószó, valamint a „világosan” és az „egyértelműen” határozószavak, amelyek szinonimák, és amelyek a „kifejezett”, „világos” és „egyértelmű” melléknevekre utalnak, azt jelenti, hogy nem merül fel kétség a kifejezés terjedelmét illetően. Márpedig a fenti szó szerinti, rendszertani és teleologikus értelmezésből az következik, hogy nem kétséges, hogy az Európai Adatvédelmi Testület rendelkezik a vitatott hatáskörrel, és így az sem, hogy azt a jogalkotó kifejezetten előírja. Megállapítható, hogy a 2021. július 15-i FBF ítéletben (C-911/19, EU:C:2021:599) az EBH-ra vonatkozó 2021. július 15-i FBF ítéletben (C-911/19, EU:C:2021:599) e hatóság iránymutatásai, amelyek elfogadására vonatkozó hatásköre vitatott volt, „a lakossági banki termékekkel kapcsolatos termékfelügyeleti és -irányítási intézkedésekre” vonatkoztak. Az e hatóságra alkalmazandó szövegek egyike sem mondta ki teljesen, hogy a hatóság e tárgyban iránymutatásokat fogadhat el. A Bíróság e szövegek, vagyis az EBH-t létrehozó rendelet – amely általános jelleggel rendelkezett az EBH-nak bizonyos célokból iránymutatások elfogadására vonatkozó hatásköréről –, valamint a pénzügyi intézményekre és termékekre vonatkozó különböző irányelvek együttes elemzésével állapította meg, hogy a vitatott iránymutatások e hatáskörbe tartoznak.

73 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az Európai Adatvédelmi Testület azon hatáskörének gyakorlása, hogy a fő felügyeleti hatóságot az elemzésének és szükség esetén vizsgálatának kiszélesítésére kötelezze, valóban bírósági felülvizsgálat alá tartozik. Kétségtelen, hogy a jelen ügyben a felperes úgy döntött, hogy kizárólag az Európai Adatvédelmi Testület hatáskörének hiánya miatt vitatja a megtámadott rendelkezéseket, anélkül hogy megkérdőjelezte volna a bizonyos felügyeleti hatóságok által a döntéstervezeteivel szemben megfogalmazott kifogásokra vonatkozó konkrét értékelést, amely e rendelkezések elfogadásához vezetett. Ugyanakkor az előtte felhozott jogalapok korlátai között az uniós bíróság az adott ügy körülményei alapján ellenőrizheti az ilyen rendelkezések anyagi jogszerűségét. Többek között először is ellenőrizheti, hogy az Európai Adatvédelmi Testület az ilyen jellegű rendelkezések elfogadásakor valóban egy felügyeleti hatóság releváns és indokolt kifogása alapján járt-e el a 2016/679 rendelet 4. cikkének (24) bekezdése értelmében. Ezt követően megvizsgálhatja a felügyeleti hatóságoknak utasításokat adó ilyen rendelkezések tartalmának jogszerűségét.

74 Az ilyen típusú bírósági felülvizsgálat a 2021. július 15-i FBF ítéletben (C-911/19, EU:C:2021:599, 67. pont) alkalmazott értelemben „alapos”. A jogszerűségről határozó bíróságot ugyanis általában hivatala és az eljárási szabályok is kötik, és felülvizsgálata szükségszerűen alapos, amennyiben e szabályok keretében teljes mértékben ellátja hivatalát. Az érdemi kérdéseket illetően a megtámadott aktus alkotója rendelkezésére álló mérlegelési mozgástér függvényében a jogszerűségről határozó bíróság gyakorol rendes felülvizsgálatot (főszabály szerint a jogi szempontok, a tényállás megállapítása és a mérlegelést nem engedő hatáskör tekintetében), vagy korlátozott felülvizsgálatot (főszabály szerint összetett technikai szempontok tekintetében, vagy ha a hatóság mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amely esetekben a bíróság csak a nyilvánvaló mérlegelési hibát szankcionálja) (lásd ebben az értelemben és analógia útján a nemzeti hatóságok személyes adatok védelmére vonatkozó döntéseinek a nemzeti bíróság általi felülvizsgálatát illetően: 2023. december 7-i SCHUFA Holding [A fennálló tartozás elengedése] ítélet, C-26/22 és C-64/22, EU:C:2023:958, 68. és 69. pont).

75 A fenti 67–74. pontból következik, hogy egy uniós szerv valamely hatáskörrel való felruházásának feltételei nem ellentétesek a jelen ítéletben korábban elvégzett elemzéssel.

76 Másodszor, a felperes különböző indokokat terjeszt elő annak bizonyítására, hogy a nemzeti bíróságok jelentik a „megfelelő fórumot” a vizsgálattal kapcsolatos kifogások elbírálására, vagyis ők vannak a legjobb helyzetben annak elvégzésére.

77 Mindazonáltal, amint az a fenti 62. pontban kifejtésre került, az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy az érintett felügyeleti hatóságok között az ügy elemzésének hatókörével és adott esetben az azzal kapcsolatban folytatott vizsgálat terjedelmével kapcsolatban fennálló nézeteltéréseket az Európai Adatvédelmi Testületen belüli egységességi mechanizmus keretében kell eldönteni. Következésképpen a felperes azon érvei, amelyek szerint a nemzeti bíróságok alkotják a „megfelelő fórumot” a vizsgálathoz kapcsolódó kifogások elbírálására, hatástalanok.

78 Hozzá kell tenni, mivel mind a nemzeti bíróságnak, mind pedig az Európai Adatvédelmi Testületnek lehetséges, hogy döntenie kell az elemzés és a vizsgálat terjedelméről, hogy az EUMSZ 101. cikkben és az EUMSZ 102. cikkben meghatározott versenyszabályok alkalmazásának területén, ahol a nemzeti és az uniós szint között az uniós politika végrehajtására vonatkozó felelősségek szintén megoszlanak, a Bíróság ítélkezési gyakorlatában számos elvet alakítottak ki a nemzeti bíróságok és a szóban forgó politika következetes alkalmazásának biztosításáért felelős uniós szerv, nevezetesen a Bizottság tevékenységének összehangolására (1991. február 28-i Delimitis ítélet, C-234/89, EU:C:1991:91; 2000. december 14-i Masterfoods és HB ítélet, C-344/98, EU:C:2000:689). Bár nem kizárt, hogy ezen elvek alkalmazásával a nemzeti bíróság kívánatosnak tartja az eljárás felfüggesztését az Unió hatáskörrel rendelkező szervének döntéséig, vagy hogy e döntés meghozatalát követően kötve legyen ahhoz, kivéve, ha kétségbe vonja annak érvényességét, és előzetes döntéshozatal keretében kéri a Bíróságtól az erre vonatkozó értékelését, e helyzetek a felelősség ilyen megosztásához és annak szükségességéhez kapcsolódnak, hogy az Unió egészében biztosítani kell az érintett politika következetes alkalmazását.

79 Hozzá kell tenni azt is, hogy ellentétben azzal, amit a felperes harmadszor állít, az Európai Adatvédelmi Testületnek a 2016/679 rendelet 65. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogadott kötelező erejű döntése, amely arra kötelezi a felperest, hogy kiterjessze elemzését és vizsgálatát, nem kérdőjelezi meg a felperes azon jogát, hogy független hatóságként prioritásokat állítson fel különböző feladatai ellátása tekintetében, amely feladat felülvizsgálata kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik. Általánosabb jelleggel, nem kérdőjelezi meg az EUSZ 39. cikkben, az EUMSZ 16. cikk (2) bekezdésében és az Alapjogi Charta 8. cikkének (3) bekezdésében rögzített függetlenségét sem.

80 Egyrészt ugyanis, akár saját kezdeményezésére, az érintett felügyeleti hatóságok közötti együttműködés szakaszában a másik felügyeleti hatóságok ilyen irányú beavatkozásait követően, akár az ilyen kötelező erejű döntést követően, ha a fő felügyeleti hatóságnak ki kell egészítenie az elemzését és az adott ügy kivizsgálását, nem köteles ezt azonnal megtenni, elsődlegesen a többi feladatával szemben. Bejelentheti például, hogy az első döntéstervezet vagy az általa elfogadott első döntés a szóban forgó ügy által felvetett kérdéseknek csak egy részével foglalkozik, és hogy elemzését és vizsgálatát később folytatja.

81 Az Európai Adatvédelmi Testület sürgős kötelező erejű döntése csak a 2016/679 rendelet 66. cikkében meghatározott körülmények között – amennyiben egy másik érintett felügyeleti hatóság úgy ítéli meg, hogy az érintettek jogainak és szabadságainak védelme érdekében sürgős

fellépésre van szükség – kötelezheti a fő felügyeleti hatóságot arra, hogy haladéktalanul vizsgálja felül az ügykezeléssel kapcsolatos prioritásainak sorrendjét. A jogalkotó tehát ezt a lehetőséget csak kivételes esetekre írta elő. A 3/2022., 4/2022. és 5/2022. sz. kötelező erejű döntéseket ugyanis nem az említett 66. cikk alapján fogadták el, következésképpen azok nem írtak elő a felperes számára prioritási sorrendet a különböző feladatai között.

82 Másrészt az elsődleges jognak a felperes által hivatkozott rendelkezései nem foglalják magukban a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok alkalmazásának biztosításáért elsődlegesen felelős tagállami hatóságok – bármiféle ellenőrzés hiánya értelmében vett – abszolút függetlenségét. E rendelkezések csupán azt jelzik, hogy az említett szabályok tiszteletben tartásának ellenőrzését független hatóságokra bízzák, ami tehát semmiképpen nem akadályozza a független hatóságok közötti kölcsönös ellenőrzési rendszert, mint például a 2016/679 rendeletben előírt együttműködési és egységességi mechanizmusokat, és természetesen a különböző érintett hatóságok által hozott döntések bírósági felülvizsgálatát sem. Fontos, hogy a felügyeletek felügyeletei maguk függetlenek legyenek. Ez a helyzet az Európai Adatvédelmi Testület esetében, mivel az a tagállamok felügyeleti hatóságaiból és az európai adatvédelmi biztosból áll, aki maga is független az általa felügyelt uniós intézményektől és más szervezetektől.

[omissis]

A költségekről

84 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az Európai Adatvédelmi Testület kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a T-70/23., T-84/23. és T-111/23. sz. ügyekben a kereseteket elutasítja.

2) A Törvényszék a Data Protection Commissiont kötelezi a költségek viselésére.

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. január 29-i nyilvános ülésen.

Aláírások